

בسد שמות תש"ע.

שפת אמת לפרשת שמות

שפת אמת ספר שמות - פרשת שמות - שנת [תרמ"ז]

[תרמ"ז]:

שפת אמת ספר שמות - פרשת שמות - שנת [תרמ"ז]
בפסוק מי אנסי כו'. וכי אוציה. דרשו חז"ל מה זכות יש להם. וקשה דא"כ מה
שייחות למי אנסי כו'. ועוד וכי מרע"ה בא לקטרוג על בני ח"ו. אך מרע"ה heihei
התורה ממש. וכל מעשיו hei עפ"י התורה והמשפט. ובאמת גואלה בנו"י רצחה הקב"ה
שהיה עפ"י התורה. ומרע"ה רצחה שהיה עפ"י החסד שהוא מודתו של אהרן. ואמר מי
אנסי. וכי אוציה. לאחר שהוא השילח צריכין בנו"י להיות ראויים לגואלה. והש"י
הшиб לו כי אהיל. והיינו כי נגלה לפניו ית' הזכות שעתידים בנו"י לזכות אה"כ. וכמו
שבני ישראל הקדימו נעשה לנשמע. כן hei הנגנות הש"י עמנו להיות עתיד והוה
הכל אחד. וע"ז דרשו חז"ל כתפו בעציו הירך כו' שהקדימו נעשה לנשמע. והקשו
דאה המשל קאי על הבורא ית'. וכתבנו במ"א הפי' כי הקב"ה מנהיג את בני"י בזוה
הדרך כאשר הם מקדימים נעשה לנשמע. והענין הוא כי פנימיות בני"י מאד נעללה.
וחילק hei עמו. וכוביכול כמו שלפנינו ית' hei הוה ויהי הכל אחד. כן לבב"י עבר והוה
ועתיד הכל א'. ולעולם נמצא בהם בחיה התורה ואלקויות. רק שיש זמנים שאין יכולין
להוציאו מכח אל הפעול הפנימיות שלהם. וזה בהוציאך כו' תעבדון את האלקים. כי
עתה הוא בכח. וכשיגאלו יצא אל הפעול ויקבלו התורה מן השמים בפועל ממש
כן":

שפת אמת ספר שמות - פרשת שמות - שנת [תרמ"ט]
במדרש אש שלמעלה שורף ואינו אוכל כו' שרמו לו הקב"ה כמו שהسنة אינו אוכל
כך לא יכולו בני"י במצרים. פי' שהראה לו שהישוב והיסורים במצרים הוא
בשגגה עליונה והיסורים שכאים מלמעלה הם רק לטובה שורף ואינו אוכל. והענין
הוא כמ"ש בזוהר ק' בראשית דיש איש תכלא ועלי' איש חורא ומרע"ה hei דבוק
באיש חורא ע"ש. וכן אמר למה הרעותה כו'. אבל הש"י הראה לו כמ"ש אתם
הדבריים כו' חיים כולכם שיעברו זה האש ישארו בחיהם. ובאמת הכל א' רק אשא
חרוא הוא אור ונוק' אספקלריא המaira. ולמטה מזה אש אוכלה השורף והוא
אספקלריא שאינה מאירה והבן:

שפת אמת ספר שמות - פרשת שמות - שנת [תר"מ]

[תר"מ]:

בפסוק הבה נתחכמה כו' פן ירבה כו'. ונוסף גם הוא כו' ועלה מן הארץ. ב' פירושים
ברש". והכל אחד. כי הנה חכמים הגידו כי גלות מצרים וכל הגלויות הם להעלות
ニיצוצי קדושה שבכל המקומות כאשר מצינו כגן ה' הארץ מצרים. א"כ וזואי hei
נמצא שם מטמוניות. וגם בדברי יוסף רמזו חז"ל. שהטמן שלוש מטמוניות כל'.
ובוודהי גם המצרים. אותן החכמים שהי' בהם. הבינו דל' פן ירבה.
בעבודת הפרך שלא hei להם כת להוציאו בלעם מפיהם. והיינו דל' פן ירבה.
דכשמרתבה הטוב על הארץ. נתרברי ניצוצות הטובים מההערבות. והי' כי תקראנה
מלחמה פי' עם צד הקדושה. ונוסף גם הוא אותה הארץ מועטה טמונה שמדובר
גם בהם. ועלה מן הארץ אותו הנקייה ע"י עליית בני"י כמ"ש ונצלם את מצרים כו'.
וב' הפירושים א'. ויש רמז במסורת שਮביא בעל הטרויים ונוסף גם הוא יש מפוזר
ונוסף עוד. שפיזור בני"י הוא רק כדי להוציא עליהם גרים כמ"ש בגם' והוא רמז
לנצח'ק כנ"ל. וככאשר יענו כו' כי לפדי רוב העבודה נתעצמו ב"י כמ"ש ולואם מלאום
יאמא. וברש"י כמו שהם נותנים לב לענות לנו לב הקב"ה להרבות כו'. פי' דהה"ל
רבה ופרץ. רק שהקב"ה שלים לבני"י כפי רצון ומחשבת הרשעים לענות אותן אף
שלא עלתה בידם. ברשעים מחשبة מחרפן למעשה. וככפי מחשبة רעה שליהם לנו
חשב הקב"ה טובת בני":